

ЧУДЕСНИТЕ ПРИВИЛЕГИИ ОТ ПОКАЯНИЕТО

Дейвид Уилкерсън
11 Ноември 1995

Искам да ви говоря за два много важни аспекта на покаянието:

1. Какво изисква то и
2. чудесните му привилегии!

Колкото по-дълго ходя с Исус, толкова повече се убеждавам, че покаянието не е само за грешниците, но и за вярващите. То не е еднократен акт, а е нещо, което Божиите хора са призвани да правят докато се завърне Исус.

Надявам се да ви покажа, че всеки християнин, който поддържа отношение на покаяние привлича специалното внимание на Бог в живота си. Всъщност, покаянието отваря в нас нещо, което нищо друго не може. Ако ходим пред Господ с покаяно сърце, ще бъдем потопени в невероятни благословения!

Сега искам да ви кажа какво е абсолютно необходимо, за да придобием покаяно сърце. Преди всичко това е меко и отстъпчиво сърце, което откликва и действа при Божия укор. То е нежно и лесно моделирано от Светия Дух.

Но характеристика номер едно на покаяното сърце, абсолютната му основа, е готовността да признаеш вина! Това е желание да приемеш укор за грях, да кажеш: „Аз, Господи, аз съгреших!“

Виждате ли, ако не признаем греха си, не може да има покаяние: „Защото скръбта по Бога води до спасително покаяние, за което не съжаляваш...“ (2 Коринтяни 7:10).

Ако не си готов да признаеш, че не си прав, ти все едно казваш, че нямаш нужда от покаяние. Разглеждаш себе си като човек, който не е направил нищо лошо в Божиите очи.

Преди Пилат да пусне Исус в ръцете на свещениците-убийци и старейшините, той искаше светът да знае, че вината не е негова. Така че накара да му донесат леген с вода, потопи ръцете си в него и се освободи от отговорност пред обезумялата тълпа. Той се обяви за невинен спрямо Христовата кръв:

„И така, Пилат, като видя, че никак не помага, а напротив, че се надига размирица, взе вода, уми си ръцете пред множеството и каза: Аз съм невинен за кръвта на този Праведник. Вие гледайте” (Матей 27:24).

Фразата „Вие гледайте” тук означава: „Убедете се, че ръцете са ми чисти. Не съм направил нищо лошо. Чист съм от всяка вина!”

Разбира се, ръцете на Пилат не бяха чисти - той щеше да предаде Божия Син на убийците. Този вид мислене лишава човека от всяка възможност за покаяние. Ако някой пророк беше отишъл при Пилат на следващия ден и му бе казал: „Покай се или ще умреш!”, управника щеше да се смае: „Кой – аз? Не съм направил нищо нередно. Измих ръцете си от всичко. Как да се покая, като не съм съгрешил?”

Йоан пише: „Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас... Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец и Неговото слово не е в нас” (1 Йоан 1:8, 10).

Аз бях издигнат в своята църква, но през живота си съм виждал много църкви да се разцепват на две. Всяка страна се превръщаше във враг за другата, и в крайна сметка едната група си тръгваше, преместваше се по-надолу на улицата и започваше нова църква. След това двете групи се нападаха с обиди, клюкарстваха, присмиваха се, разпространяваха нечисти слухове.

Ако се заслушате в оправданията на всяка група, ще се изумите как никой от тях не признава да е виновен. Вместо това се разглеждат едни други като „врагове” и чакат Бог да ги прокълне и накаже. Те казват на опонентите си: „Само чакай. Когато хората в църквата ти почнат да измират, тогава ще разбереш кой е бил прав!”

Но истината е, че и двете групи разгневяват Господ. Както и Пилат, нито едни от тях не могат да се покаят, така че свършват в Божия гняв! Превръщат се в събрание от мъртъвци, живеещи в духовна пустиня. Семействата им са притеснени. Винаги са скарани с някого. И всичко това е, защото никой не поема каквато и да е вина! Никой не казва: „С мен трябва да се разправяте. Аз имам нужда от молитва!”

Пророк Малахия остана шокиран и наскърбен от духовната слепота на Божия народ по негово време!

Малахия беше пророк, когото Бог изпрати, за да укори Израел. Но всеки път, когато той отиваше със силно послание при народа, те реагираха с наивна насмешка: Първият път той проповядва: „Осквернили сте Божията святост! Знаете как да плачете и да покривате олтара със сълзите си, но Бог е отхвърлил всичките ви жертви, защото живеете в грях!”

Хората бяха напълно шокирани. Те отговориха: „Но защо? Къде сгрешихме?”

Малахия им каза: „...ГОСПОДА... вече не се обръща към приноса и не го приема с благоволение от ръката ви. А казвате: Защо? Защото ГОСПОД стана свидетел между теб и жената на младостта ти, към която си постъпил невярно...” (Малахия 2:13-14).

Грехът им беше, че се развеждаха с жените си и се женеха за езичнички, като през това време продължаваха да ходят до олтара, извършвайки всички религиозни дейности със сърца, пълни с грях. Тези хора открито се бяха разбунтували срещу Божиите заповеди, но не си го признаваха, а казваха: „За какво говориш? Ние сме чисти!”

И така, Малахия отиде при тях втори път и проповядва: „Дотегнахте на ГОСПОДА с думите си...” (Малахия 2:17).

С други думи: „Говорите неща, които напълно отвращават Бог. Скверността ви Му е дотегнала!”

И отново хората отговориха с невинна насмешка: „...с какво Му дотегнахме?...” (същият стих).

Всъщност казваха: „Как може да сме дотегнали на Бог? Не сме извършили нищо лошо.”

Малахия отговори: „...казвате: Всеки, който върши зло, е добър в очите на ГОСПОДА и Той благоволява в тях — или: Къде е Богът на съда?” (същият стих)

Виждате ли, хората насърчаваха злодейците в събранието. Те знаеха много добре, че тези бунтовници живеят в грях, но ги уверяваха, че всичко ще бъде наред и няма да ги сполети наказание. С две думи – притъпяваха Божието послание, наричаха злото добро, а доброто – зло. Но казаха на Малахия: „Защо говориш така? Невинни сме за всяко зло дело.”

За пореден път Малахия отиде при тях – този път плачейки, и каза: „Обрахте Бог!”

Хората отново отвърнаха с изтъркания си отговор: „Какво имаш предвид? Как сме обрали Бог?”

Малахия отговори: „...В десетъците и във възвишаемите приноси” (Малахия 3:8).

Той каза: „Носите само боклук на Божия олтар! Принасяте в жертва куци, слепи и сакати животни. Това не са десетъците и приносите, които принадлежат на Бог. Ограбвате Го от най-доброто си!”

Накрая, Малахия спря да им проповядва, защото не искаха да го чуят. Последната глава на книгата ни казва, че той подмина всички и се обърна към един малък, разбиращ, покаян остатък. Тези хора приеха укора му и сърцата им бяха докоснати от Божия Дух. Те действаха според осъдителното слово на Малахия, а в замяна Бог мощно ги благослови!

Колко различно беше отношението на Давид от присмиващите се слушатели!

Давид непрестанно изпитваше сърцето си пред Бог. Той бързаше да извика: „Съгреших, Господи. Имам нужда от молитва!“ „Изях Ти греха си и вината си не скрих. Казах: Ще изповядам престъпленията си на ГОСПОДА. И Ти прости вината на греха ми“ (Псалм 32:5).

Да се покаеш не означава просто да се опитваш да оправиш нещата с човека, срещу когото си съгрешил. Не, става дума за това да оправиш нещата с Бог! Срещу Бог си съгрешил. Да, трябва да се извиним на братята и сестрите си, когато съгрешим. Но най-важното е да се покаем за греховете си пред Бог. Давид каза: „Защото аз признавам престъпленията си и грехът ми е винаги пред мен. На Теб, само на Теб съгреших, и извърших това, което е зло в очите Ти — за да бъдеш оправдан, когато говориш, и безукорен, когато съдиш“ (Псалм 51:3-4).

Давид вярваше в изследването на сърцето – трудната дисциплина на това да изровиш греха от сърцето си: „Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми. И виж дали има в мен оскърбителен път и води ме във вечния път!“ (Псалм 139:23-24)

Този човек непрекъснато отваряше сърцето си за Божия прожектор. Той каза: „Господи, ела и изследвай всеки ъгъл на живота ми. Съгрешил съм срещу теб по някакъв начин и не знам кой – открий ми го. Покайвам се!“

Вероятно и ти изследваш сърцето си, но излизаш от делата на Духа, когато си кажеш: „Слава на Бог – чист съм. Нямам грях в себе си.“ Възлюбени, мамиш се! Библията казва, че всички съгрешиха и отпаднаха от Божията слава. „Аз, ГОСПОД, изследвам сърцето, изпитвам вътрешностите, за да дам на всекиго според пътищата му, плода на делата му“ (Еремия 17:10).

Исая изповяда: „Защото се умножиха пред Теб престъпленията ни и греховете ни свидетелстват против нас, защото престъпленията ни са с нас и беззаконията ни — ние ги знаем“ (Исая 59:12).

Пророкът казваше: „Знаем всичко за греховете си!“ Разбира се, че Бог знае, когато кажем или извършим нещо неправилно, но и ние го знаем!

Кои са тези известни прегрешения, за които говори Исая? Те са: „Отстъпване и невярност към ГОСПОДА, отдръпване от следването на нашия Бог, говорене за насилие и бунт, зачеване и изговаряне на лъжливи думи от сърце“ (Исая 59:13).

Има един грях в този списък, който всички ние оправдаваме много лесно и той е „изговаряне на лъжливи думи от сърце.“ Това означава да кажеш на другите нещо, което си чул и мислиш че е истина, но всъщност е лъжа. Може да го кажеш „от сърце“, но то си остава лъжа!

Някои християни мислят, че могат да кажат каквото и да е за някого, стига да са искрени. Те се аргументират: „Не искам да нараня никого с това. Може да не е каквото другите мислят, но аз вярвам от цялото си сърце, че е истина.“

Ами какво става, ако една дума „от сърце“ се окаже лъжа? Как може, изричайки я някой християнин да се оправдае? Как може да си помисли някой: „Ръцете ми са чисти“? Дори и някаква част от унищожителната информация да е истина, тя е паднала на земята и е стъпкана в калта! „Не трупайте горди думи; да не излиза високомерие от устата ви, защото ГОСПОД е Бог на знание и от Него се претеглят делата“ (1 Царе 2:3).

Бог и ние знаем всичко за грешните си езици и Той няма да толерира клюки или клевети под никаква форма!

Ездра беше благочестив книжник, който обичаше Божия закон и ходеше предпазливо пред него. Той беше и велик молитвен войн, и верен проповедник на Божието Слово. Трудно ни е да си представим, че този човек имаше нужда да се покае от някой грях.

Но сърцето му се съкруши пред всичкия компромис, който виждаше сред Божия народ. Когато отиде до Ерусалим, той видя нечистота, смесени бракове. Нищо от това не бяха негови грехове, но той не се похвали: „Всички около мен може да са се върнали към греха, но сърцето ми е право пред Бог!“ Не! Вместо това Ездра се хвърли на земята, плачейки и изповядвайки, като че греховете на хората бяха негови. Той се идентифицира с Божия народ и сподели срама им!

„...Ездра се молеше и се изповядваше с плач, паднал пред Божия дом... не яде хляб, и не пи вода, защото тъжеше за престъплението на отведените в плен.“ (Ездра 10:1, 6). „...паднах на колене, и прострях ръцете си към ГОСПОДА, своя Бог, и казах: Боже мой, срамувам се и се свеня да повдигна лицето си към Теб, Боже мой, защото беззаконията ни надвишиха главите ни и грехът ни порасна до небесата“ (Ездра 9:5-6).

Ездра изповяда не само собствените си слабости, но и греха на цялото събрание. Той плака, страда и почувства болката от греха, която се беше разпространила в Божия дом. Питам те: ти приемаш ли покаянието толкова сериозно?

Данаил имаше същия вид покаяно сърце. Той беше праведен мъж на молитва и посвещение, който живя толкова свято, че не бихме очаквали да го видим да се покаява. Но сърцето на Данаил беше чувствително към греха и той също се идентифицира с ужасните грехове на хората: „ГОСПОДИ, при нас е срамът на лицето — при царете ни, първенците ни и бащите ни — защото съгрешихме против Теб... Съгрешихме, постъпихме неправедно и безбожно, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите правила. И не послушахме Твоите слуги, пророците, които говориха в Твое Име на царете ни, първенците ни и бащите ни, и на целия народ на земята“ (Данаил 9:8-9, 5-6).

Данаил непрекъснато използва думите „ние, нас, нашия“. Той казваше всъщност: „Всеки от нас е засегнат!“

Ключът към всичко това се намира в следния стих: „И докато още говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил, и принасях молбата си пред ГОСПОДА, своя Бог, за светия хълм на своя Бог” (Данаил 9:20).

Данаил каза: „О, Господи, разправи се с мен. Ти се разправяш с народа Си. Ако има някакво прегрешение в сърцето ми, покажи ми го!”

Възлюбени, Господ донесе това послание у дома през последните няколко седмици. Разбрах, че за мен е казана голяма клевета. Това прободде сърцето ми, причинявайки дълбока рана. Плаках цяла седмица, питайки Бог: „Защо аз, Господи?”

Следващата седмица бях с един приятел и започнах да разказвам за клеветата. Назовах името на човека, който ме е наклеветил и казах всяко лошо нещо, което бе наприказвал. Оплаках се: „Всичко това са лъжи от дъното на ада и мен ме боли!”

Същата вечер вкъщи, Божия Дух ми говори: „Как това, което ти направи с приятеля си се различава от онова, което направиха срещу теб?” Помислих си: „За какво говориш, Господи?” Духът ми прошепна: „Ти наклевети този човек, казвайки какво ти е сторил, и си точно толкова виновен!”

Всичко, което ми беше казано насаме, аз го повторих и посадих в друг човек! Веднага паднах пред Господ, за да се покая и оттогава нататък, Той ми показва колко внимателен трябва да съм с думите си.

Малко преди този инцидент ми се обади един пастор от Средния запад, който спомена общ наш познат евангелизатор: „Трябва да ти кажа, брат Дейвид, притеснявам се за този човек. Той се нуждае от молитва и ти се обаждам, за да се молиш за него. Загубил е напълно помазанието си, и всеки път, когато го видя е отслабнал. И това, защото слуша една жена от нашия град, която има духа на Езавел. Тя го е омагьосала!”

Изведнъж ми просветна. Този пастор имаше добри намерения и наистина беше загрижен, но клеветеше приятеля ни евангелизатор, а аз бях също толкова виновен, защото слушах всичко това!

Святият Дух удари сърцето ми докато все още говорехме по телефона. Бързо казах на пастора: „Брате, недей, не казвай и дума повече! Остави това в Божиите ръце.” Не исках да омърся устните си или да отровя духа си и вярвам, че ако трябваше да говоря с наклеветения евангелизатор този ден, той би казал: „Да, знам че тези слухове обикалят наоколо и от това ме боли. Но – не, тази жена не е вещица. Тя е благочестива, молеща се християнка!”

Заради ужасните неща, които бях чул за този човек, аз трябваше да се разправам със сърцето си. В мен беше посадено семето на недоверието и все още чувствам болката от него. Единственият начин то да излезе от мен е, като се моля за приятеля ми евангелизатор и го обичам. Само тогава целия боклук ще бъде изгорен!

Наскоро след едно събрание, човек от нашата църква дойде при мен и сподели, че е говорил лоши работи за бившата си църква на хора от нашето събрание. Но Бог го изобличил, че е клеветник и сега се чувстваше зле. Проблемът беше, че току що му се е обадил човек от предишната църква, който, въпреки че все още я посещавал, искал да клюкарства. Мъжът ми каза: „Знам, че когато дойде в дома ми ще иска да говорим за старата църква, но аз не искам да слушам повече клюки. Гади ми се от тях!”

Злото семе на клеветите носи само болка – на този, който го посява и на този, който слуша!

Стигаме и до чудесните привилегии от покаянието!

Книгата на Данаил споменава няколко привилегии за онези, които са с покаяно сърце. Всъщност, за всеки, който признае греха си, Бог извършва чудеса!

Искам да ви покажа само четири от многото привилегии от покаянието. Те бяха дадени на Данаил в резултат на искрената му изповед и всяко от тях е на разположение и на нас, ако се покаем:

1. Една от привилегиите е ново и по-ясно видение за Исус Христос.

Прочетете какво се случи след като Данаил се покая: „И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му — опасан с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хрисолит, а лицето му изглеждаше като светкавица и очите му — като огнени факли, а мишците и краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на думите му — като глас на множество. И само аз, Даниил, видях видението...” (Данаил 10:5-7).

Кой мислите че е човекът, когото Данаил видя? Това беше Исус! Какво чудесно нещо даде Святия Дух на Данаил, когато той изповяда греха си. Даде му по-ясно видение за Христос в цялата Му слава!

Моля да разберете: Данаил не се молеше за видение. Всичко, което направи бе, че се покая, изповяда и плака заради греха. Исус отиде при Данаил в това откровение по собствена воля, Господ реши така! Вижте, когато се покаем и изгладим всичко пред Бог и другите, не трябва да търсим откровение. Исус ще се прояви към нас!

Данаил имаше приятели, които също бяха благочестиви, така че той ходеше сред праведните. Но Библията ни казва, че никой от тях не видя видението, което получи той: „...а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам да видя това голямо видение...” (Данаил 10:7-8).

Истински покаялото се сърце никога не трябва да се крие от Господ, защото няма никакъв страх от наказание! Ако признаеш греховете си, показвайки свята скръб и се възстановиш, можеш открито да погледнеш лицето на Господаря. Не трябва да трепериш от страх, защото ще видиш Христос в славата Му. Ще застанеш пред огнените Му очи, докато всички останали бягат!

2. Втората привилегия от покаянието е премахването на страха.

„И ето, ръка се допря до мен.. И ми каза: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на мястото си... И ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, откогато ти насочи сърцето си да търсиш разбиране и да се смириш пред своя Бог, думите ти бяха чути и аз дойдох заради думите ти” (Данаил 10:10-12).

Покажете ми християнин, който отказва да признае греха си с думите: „Ръцете ми са чисти”, и аз ще ви покажа такъв, чието благочестие е лъжливо. Такъв човек си слага голямата усмивка на лицето, ходи уверено и се хвали, че всичко е наред. Но това е само фасада! Библията казва ясно, че ако някой крие греха си, няма да успее. Бог отнема Духа Си от него и душата му е блъскана от ветровете. Непокаяното му сърце е пълно със страх и безпокойство!

Покажете ми обаче покаян християнин – човек чувствителен към греха, готов да бъде изследван, викаш: „Виновен съм, Господи!”, и аз ще ви покажа човек, който скоро ще върви без сянка от страх. Бог ще протегне могъщата Си ръка към сърцето на този вярващ, ще изкорени страха и скоро той ще види неизмеримото благоволение и благословения на Бог!

„...Данииле, мъжо възлюбени,... и се изправи на мястото си...” (Данаил 10:11).

Исус каза на Данаил: „Изправи се, покаяни! Ще премахна всичкия ти страх и треперене. Ще те изправя на крака и ще те благословя с благоволението Си!”

Възлюбени, нека Бог изследва сърцето ви. Помолете Святия Дух да ви открие всичко, което сте казали или направили, с което сте Го наскърбили. Помислете за всеки човек, срещу когото сте клюкарствали и наклеветили, и признайте колко грешно е това. Отидете при него и му се извинете.

Но не е достатъчно да кажеш: „Ако съм те наранил по някакъв начин...” Това не е покаяние. Покаяние е да признаеш, че онова, което си направил е грях! Така че, кажи го. Кажи на този човек точно какво си казал или направил и оправи нещата.

Казвам ти, че ако оправиш всичко, ще освободиш такова благоволение на Бог в живота си, каквото никога не си познавал! Господ ще отвори очите, ушите и разбирането ти и ще ти даде откровение за бъдещето: „...(ще) ти дам да разбереш какво ще се случи с народа ти в последните дни...” (Данаил 10:14).

3. Третата привилегия от покаянието са нови устни.

Данаил получи нови устни, които бяха докоснати от Божията очистваща ръка: „И ето, един подобен на човешките синове се допря до устните ми; и аз отворих устата си и проговорих...” (Данаил 10:16).

Когато Данаил говореше, той говореше „като от Господ”!

Исая беше благочестив мъж, който беше дал мощни пророчества, но когато се изправи пред Господ в цялата Му святост, този пророк можа само да каже: „...понеже съм човек с нечисти устни” (Исая 6:5).

Бог взе въглени от огъня на олтара, сложи щипците на устните на Исая и изгори всичката мръсотия, его и плът – всичко, което не беше като Него. И даде на Исая нови устни! Аз вярвам, че те никога повече не трябваше да бъдат почиствани.

Бог прави това за всеки, който се покае! След като веднъж езика и устните ти бъдат почистени, никога вече няма да искаш да кажеш нещо, което не е като Исус. Думите, които излизат от теб ще са чисти!

4. Накрая, четвъртата привилегия от покаянието са мир и сила.

„... мир на теб! Укрепи се! Да, укреп се! И като ми говореше, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ме укрепи” (Данаил 10:19).

Душата на Данаил агонизираше. Той беше плакал заради греха, беше се молил и постил, което го накара да легне по очи на пода, напълно пресушен. Той изстана: „...от видението ме обзеха болките ми и не ми остана сила” (Данаил 10:16).

Тогаваш Исус отиде при него и докосна тялото му. Изведнъж Данаил се изпълни с мир и сила. „...мъжо възлюблени; мир на теб! Укрепи се! Да, укреп се!” (Данаил 10:19).

Исус каза на Данаил: „О, Данаил, обичам те и искам да ти дам Моя мир. Сега се изправи и се укреп!”

Покаяният християнин може да бъде унил, смазан, съкрушен от скръб и изтощение. Но Господ винаги отива да докосне тялото му, да поднови мира и силата му!

Питам те: имаш ли покаяно сърце? Искаш ли такова? Падни на колене днес и извикай в изповед – за семейството си, за себе си, за роднините и близките си, за църквата си. Ще приемеш невероятно откровение от Господ. Ще започнеш да говориш с чисти устни. Никога вече няма да живееш в страх и ще познаеш мира и силата на могъщата Божия ръка.

Но най-хубавото е, че всички тези чудесни привилегии ще са върху теб всеки ден: „Благословен да е Господ, който всеки ден носи товара ни! Бог е нашето спасение” (Псалм 68:19).

Тогаваш ще познаеш радостта от покаянието. Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Marvelous Benefits of Repentance](#) / [Чудесните привилегии от покаянието](#)